

ници, отъ милионнитѣ човѣшки живота, нахвърлени единъ срещу другъ въ голѣмата кланница на свѣтовната война...

Охъ, не мога . . . ржката ми отказва да изпълнява измислицитѣ на моята размекнала се фантазия. Ще си легна, може би ще найда поне малко спокойствие.

15 Октомврий.

Отвърщамъ се отъ всичко. Както престъпникътъ примиренъ вече съ смъртната присъда, чака нейното изпълнение, така и азъ лежа и за нищо не искамъ да мисля, за нищо не милѣя. . . Никого не искамъ да видя. Здравитѣ човѣшки лица извикватъ въ менъ гнѣвъ и злоба.

18 Октомврий.

Днесъ дохожда моята снаха Людмила да ме види. Тя иска да остане, за да ме гледа. Азъ се мъча да я успокоя, като ѝ казвахъ, че съмъ вече по-добре. Тя милва лицето ми съ своята втвърдила се отъ земледѣлска работа ржка и усѣщамъ, че ми става по-леко на душата. Тамъ въ село всичко, което бѣхъ наредила пропаднало... Нѣмало вече достатъчно, нито съестни продукти, нито пѣкъ платове за дрешки на сиромашъта. Родило се въ полето храна, понапълнили хамбаритѣ, но всичко е описано още на снопи и команди събиратъ житото щомъ се увършѣе и го пращатъ въ мѣлницитѣ. . . На германцитѣ било позволено да изнасятъ храни. Това се смѣтало за провокация и населението не било доволно. Войниците на фронта научили всичко това и сжщо не били доволни...

Тя много ми говори, но малко остава запечатано въ моя, отказалъ се вече отъ възприятия и мисълъ, мозъкъ. Людмила ще идва всѣки день до като е тукъ и азъ ще виждамъ състареното ѝ безъ време лице и износенитѣ черни дрешки. . . Зенгинската снаха, носеше скжсани обуща, на сила я накарахъ да обуе моитѣ лачени чепички, тѣ така хубаво ѝ стоятъ, па и азъ сега не ходя и не ми се ще да ги гледамъ . . . нали имамъ и други.

19 Октомврий.

Людмила донесе отъ братята ми писма. Храбъръ билъ раненъ въ дѣсния кракъ ѝ се намиралъ въ Ниш-